

FINANCIERING VOOR INTERNATIONALE SOLIDARITEIT IN 2025

Een stand van zaken van actuele dossiers

Januari 2025

Samenvatting

2025 kondigt zich aan als een belangrijk jaar voor op vlak van internationale financiering. In deze paper schetsen we wat er op de agenda staat. De 4de Financing for Development top van de VN in Spanje, de eerste in 10 jaar sinds 2015, vormt een cruciale opportuniteit om de internationale financiële architectuur effectief te hervormen. Maar ook COP30 – een sleutelconferentie om klimaatfinanciering verder te operationaliseren – vindt in 2025 plaats in Belem, Brazilië.

Vervolgens gaan we dieper in op 4 centrale componenten van internationale financiering vandaag, vertrekkend vanuit het perspectief van lagere inkomenslanden:

- **Schulden:** In de afgelopen jaren is het risico op een nieuwe schuldencrisis voor veel landen dramatisch toegenomen. Volgens schattingen van de Verenigde Naties zijn 52 lagere inkomenslanden in schulden nood of lopen een hoog risico daarop. Tegelijkertijd hebben private crediteurs sinds 2022 meer ontvangen van lagere inkomenslanden via schuldafbetalingen dan er zelf in geïnvesteerd. Er is nood aan een **supranationaal schuldverschikingsmechanisme binnen de VN** dat werkt en dat bindend is voor alle crediteurs, als onderdeel van een bredere hervorming van het internationale financiële systeem.
- **Publieke financiering:** Officiële ontwikkelingsfinanciering (ODA, Official Development Aid) is financiële steun van rijke landen aan lagere inkomenslanden, terwijl internationale klimaatfinanciering essentieel is voor lagere inkomenslanden om hun klimaatengagementen na te kunnen komen. Publieke financiering zoals ODA heeft in het verleden bewezen effectief bij te dragen aan collectieve verantwoordelijkheid voor globale uitdagingen en in het garanderen van rechten wereldwijd. ODA en klimaatfinanciering blijven dan ook cruciale vormen van publieke financiering voor lagere inkomenslanden, maar er is tegelijk ook nood aan meer ambitie en hervormingen op vlak van besluitvorming, bijvb. via een **nieuw bestuurskader voor ODA binnen VN-verband**.
- **Fiscaliteit:** jaarlijks gaat wereldwijd 500 miljard dollar aan inkomsten voor overheden verloren door winstverschuiving en fiscale planning. Een rechtvaardig belastingstelsel zet in op transparantie, bestrijdt belastingfraude, gaat belastingontwijking tegen en werkt (ook internationaal) herverdelend. Lagere inkomenslanden moeten bovendien op gelijke voet kunnen participeren aan het debat over eerlijke fiscaliteit, via een **UN Framework Convention on international taxation**. In deze paper focussen we op het belang van een UN Tax Convention en een internationale vermogensbelasting.
- **Internationale financiële instellingen:** Sinds hun oprichting in 1944 spelen het Internationaal Monetair Fonds (IMF) en de Wereldbank – de Bretton Woods Institutions – een centrale rol in het mondiale financiële systeem. Om de legitimiteit en effectiviteit van het IMF en de Wereldbank te vergroten, is een fundamentele hervorming van de governance- en besluitvormingsstructuren noodzakelijk. Daarnaast rijst de vraag hoe landen in financiële nood aan financiering kunnen geraken zonder dat conditionaliteiten leiden tot averechtse impact.

INHOUDSTAFEL

FINANCIERING VOOR INTERNATIONALE SOLIDARITEIT IN 2025	1
1. INTRODUCTIE.....	3
2. WAT STAAT ER OP DE AGENDA IN 2025?	3
2.1 4th Financing for Development Summit.....	3
Wat is een Financing for Development summit (FfD)?	4
Wat moet er gebeuren tijdens FfD4?	4
2.2 COP 30: Road to Belém.....	5
3. UITDAGINGEN EN OPLOSSINGEN VANDAAG OP EEN RIJ	5
3.1 Oplossing 1: Een multilateraal kader voor schuldherschikking.....	6
Waar gaat het over?	6
Wat moet er gebeuren?	7
3.2 Oplossing 2: Publieke financiering voor internationale solidariteit en klimaatuitdagingen ...	8
Waar gaat het over: Wat is officiële ontwikkelingsfinanciering (ODA) en waarom is het belangrijk?	8
Wat moet beter?	8
1. Kom engagementen op vlak van ODA na.....	8
2. Behoud de focus op giften	9
4. Kom beloftes op vlak van klimaatfinanciering na	10
5. Behoud de focus op lage-inkomenslanden.....	11
6. Versterk de internationale besluitvorming over ODA	11
3.3 Oplossing 3: Belastingen	11
Waar gaat het over?	11
Wat moet er gebeuren?	12
1. UN tax convention.....	12
2. Internationale vermogensbelasting	12
3.4 Oplossing 4: Hervorming van de internationale financiële instellingen	13
Waar gaat het over?	13
Wat moet er gebeuren?	13

1. INTRODUCTIE

We staan voor grote internationale uitdagingen: oorlog, geweld en conflict, de klimaatcrisis, gedwongen migratie, economische ongelijkheid en een aanzwellende schuldencrisis. De noden zijn de voorbije decennia nog nooit zo groot geweest. De opeenvolgende crisissen hebben dit op scherp gezet. In de nasleep van de pandemie daalde de wereldwijde Human Development Index voor het eerst in de geschiedenis. Ondertussen hebben rijke landen zich hersteld, terwijl lagere inkomenslanden achterblijven. Volgens de [VN](#) blijft de kloof tussen rijke en arme landen post-covid groeien, waarmee de trend tussen 2000 en 2020, waarin de kloof geleidelijk aan kleiner werd, wordt omgekeerd.

Figure S.1 A permanent shift in the Human Development Index (HDI) trajectory?

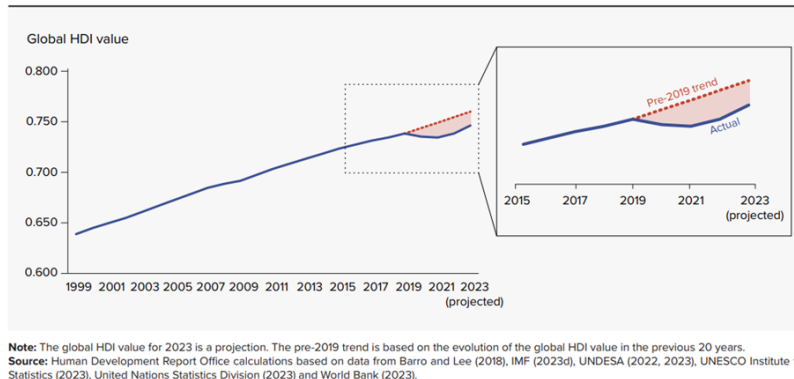
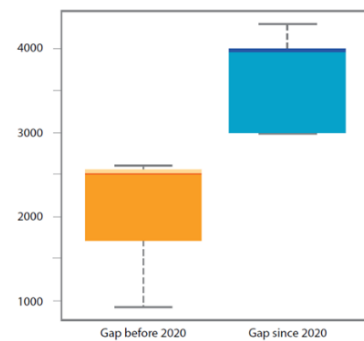

Figure I.1
Range of estimates of annual SDG financing gaps in developing countries
(Billions of United States dollars)

Om deze uitdagingen aan te pakken zijn ook financiële middelen nodig. De [VN](#) becijferde dat het jaarlijkse tekort, sinds 2020 met 56% is toegenomen en momenteel tussen de 2500 en 4000 miljard bedraagt om de SDGs in 2030 te behalen. Er is dringend nood aan meer internationale samenwerking en meer internationale solidariteit om deze kloof te dichten, om ongelijkheid en armoede een halt toe te roepen, om de klimaatcrisis aan te pakken en om gedwongen migratie te voorkomen.

De afgelopen twee jaar hebben diverse initiatieven geprobeerd de financiering van duurzame ontwikkeling prominenter op de internationale agenda te zetten. Denk aan het Bridgetown-initiatief, het Paris Pact for People and Planet, Brazilië's G20-voorzitterschap, hervormingen van multilaterale ontwikkelingsbanken, de herverdeling van speciale trekkingsrechten en dan waren er ook nog de onderhandelingen over de 'New Collective Quantified Goal' onder het UNFCCC. Maar de uitkomst bleef op veel vlakken onder de verwachtingen. Middenveldsorganisaties wereldwijd plaatsen daarom hoge verwachtingen in 2025. De 4de Financing for Development top van de VN in Spanje, de eerste in 10 jaar sinds 2015, vormt een cruciale opportuniteit om de internationale financiële architectuur effectief te hervormen. Maar ook COP30 – een sleutelconferentie om klimaatfinanciering verder te operationaliseren – vindt in 2025 plaats in Belem, Brazilië.

In deze paper schetsen we eerst deze 2 financieringstops die het komende jaar op de agenda staan. Vervolgens gaan we dieper in op 4 centrale componenten van internationale financiering vandaag, vanuit de lens van lagere inkomenslanden: schulden, publieke financiering, fiscaliteit en internationale financiële instellingen.

2. WAT STAAT ER OP DE AGENDA IN 2025?

2.1 4th Financing for Development Summit

Wat is een Financing for Development summit (FfD)?

In december 2023 besloot de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties om een vierde internationale conferentie over financiering voor ontwikkeling (FfD4) bijeen te roepen. Deze conferentie, gepland van 30 juni – 3 juli 2025 in Sevilla (Spanje), vindt plaats in een uitdagende economische en geopolitieke context. Er zijn hoge verwachtingen voor deze conferentie voor zowel het mobiliseren van extra financiering om minstens de enorme financieringskloof voor internationale solidariteit en klimaat te reduceren, als voor het hervormen van internationale instellingen.

Historiek

Het FfD-proces begon aan het begin van de 21e eeuw, aangedreven door de wens van lagere inkomenslanden om financieringsvraagstukken een centrale plaats te geven op de VN-agenda. De vele wereldwijde doelen die in de jaren '90 aangenomen werden in de context van wereldconferenties bleken vaak niet haalbaar door een gebrek aan financiering en institutionele ondersteuning. Bovendien werden Zuid-Oost Azië (eind jaren '90) en Latijns-Amerika (begin 2000) getroffen door zware financiële crisissen. De bestaande instellingen konden die noch voorkomen noch boden ze er een adequaat antwoord op.

De eerste FfD-conferentie in Monterrey (2002) introduceerde een "holistische aanpak," waarbij zowel financiële als niet-financiële instrumenten werden ingezet. Ook de "Monterrey Consensus" werd toen vastgelegd, een document dat de prioriteiten en pijlers voor ontwikkelingsfinanciering formuleerde: (1) het mobiliseren van binnenlandse middelen (waaronder belastingheffing voor staatsinkomsten), (2) buitenlandse investeringen, (3) internationale handel, (4) ontwikkelingssamenwerking, (5) buitenlandse schuld en (6) de efficiëntie van internationale monetaire en financiële systemen, ook wel "systemische kwesties" genoemd.

De tweede conferentie, in Doha (2008) speelde een cruciale rol in de context van de wereldwijde financiële crisis. De conferentie werd zeer politiek omdat ze werd voorbereid in directe concurrentie met de G20, die op datzelfde moment enorm aan politiek belang won. Het antwoord op de vraag wie aan tafel moest zitten om fundamentele vragen van internationaal economisch en financieel beleid te bespreken, was toen de G20, de club van grote en machtige landen.

De 3e FfD top vond plaats in Addis Abeba in 2015. Hetzelfde jaar waarin de 2030 agenda met 17 duurzame ontwikkelingsdoelen (SDG's) werd vastgelegd en de UN Climate Conference het Parijs akkoord vastlegde. Daar werd het financieringskader voor duurzame ontwikkelingsdoelen vastgelegd.

De conferenties hebben bijgedragen aan het op de agenda houden van belangrijke thema's, zoals internationale belastingcoördinatie en schuldverlichting, maar de behoefte aan structurele hervormingen blijft urgent.

Wat moet er gebeuren tijdens FfD4?

FfD4 moet concrete oplossingen bieden voor de huidige uitdagingen van de wereldeconomie, die wordt gekenmerkt door stijgende rentevoeten en groeiende schuldenlast in lagere inkomenslanden en door toenemende ecologische uitdagingen en geopolitieke spanningen.

Belangrijke thema's zijn onder meer:

- het aanpakken van wereldwijde **schuldencrisis** door middel van een eerlijk internationaal schuldherstructureringsmechanisme.

- het creëren van nieuwe, niet-schuldverhogende financiële middelen waaronder bijv. een hervorming van het regime van **speciale trekkingsrechten (SDR)** binnen het IMF.
- **institutionele hervorming** van organisaties zoals het IMF via stemrechthervormingen.
- De versterking van het draagvlak voor de **VN-belastingconventie** die in de stijgers staat.
- Het naleven van **financiële verplichtingen** van landen en aanvullende middelen beschikbaar stellen voor klimaat- en biodiversiteitsinitiatieven.
- **Implementatie en monitoring van beslissingen:** Het succes van FfD4 zal ook sterk afhangen van robuuste opvolgingsmechanismen die meer samenwerking tussen landen vereisen.

De tijdslijn vanaf juli 2024 tot juli 2025 ziet er als volgt uit:

- 4 Preparatory Committees: 22-26 juli 2024, 3-6 december 2024, 10-14 februari 2025, 30 april-1 mei 2025
- [Elements Paper](#) (22.11.2024) op basis van de input van 300 lidstaten, UN-entiteiten, internationale financiële instellingen, middenveld, private sector, academia en andere stakeholders.
- [Zero Draft](#): Voortbouwend op de Elements Paper en gebaseerd op input van verschillende stakeholders, dient de Zero Draft als basis voor discussies in de aanloop naar FfD4.

> Lees meer:

- [Input van internationale middenveldsorganisaties FFD4 proces via CSO mechanism for FFD](#)
- [FfD4 Conference in Sevilla: High and lows of the zero draft outcome document \(2024\) Global Policy Forum](#)

2.2 COP 30: Road to Belém

Tijdens COP29 in Baku (2024) zijn nieuwe afspraken gemaakt over klimaatfinanciering, waaronder de vaststelling van de kwantitatieve doelstelling (New Collective Quantified Goal - NCQG) op \$300 miljard per jaar tegen 2035. Deze doelstelling kreeg echter zware kritiek vanwege het beperkte aandeel publieke middelen, het gebrek aan afspraken over de kwaliteit van financiering en de sterke focus op leningen.

Een potentieel beloftevol initiatief is de lancering van de “Baku to Belém Roadmap to 1.3T”, die tegen 2025 (met de COP30 in Belém, Brazilië) klimaatfinanciering van zowel publieke als private actoren wil opschalen. Deze routekaart legt de nadruk op private middelen, concessionele en niet-schuldverhogende financieringsinstrumenten, en maatregelen om fiscale ruimte te creëren. Het is voorlopig echter nog onduidelijk in hoeverre de Roadmap daadwerkelijk zal focussen op structurele maatregelen zoals het aanpakken van belastingontwijking, uitfasering van fossiele subsidies of andere innovatieve instrumenten.

Voor meer info over klimaatfinanciën, zie verder in het document (3.2.4).

3. UITDAGINGEN EN OPLOSSINGEN VANDAAG OP EEN RIJ

Historische ongelijkheid in financieringsstromen

Een belangrijk contextfactor om de financieringskloof beter te duiden is de historische ongelijkheid in financieringsstromen. Die weerspiegelen, in tegenstelling tot wat vaak wordt aangenomen, een systematische omgekeerde herverdeling van middelen, van arm naar rijk. Waar lagere inkomenslanden vaak afhankelijk zijn van buitenlandse investeringen, leningen en ontwikkelingssamenwerking (ODA), vloeide de voorbije decennia een aanzienlijk deel van hun economische opbrengsten weer terug naar het Globale Noorden. Dit gebeurt via rente en aflossingen op leningen, winstoverboekingen door multinationale ondernemingen, door

belastingontwijking en illegale financiële stromen. De denktank [Global Financial Integrity](#) berekende dat er tussen 1980 en 2012 er 16.300 miljard dollar meer uit lage-inkomenslanden wegstroomde dan dat er binnenkwam.

Een deel van deze uitstromen wordt veroorzaakt door rentebetalingen op schulden. Sinds 1982 hebben lage en middeninkomenslanden in totaal naar schatting [4200 miljard dollar](#) aan rente betaald aan schuldeisers in hogere inkomenslanden - veel meer dan zij aan ODA en concessionele leningen hebben ontvangen. In 2023 alleen al ontvingen private actoren [\\$68 miljard dollar](#) meer aan rente en aflossingen dan dat ze nieuwe leningen verstrekten aan lagere inkomenslanden.

3.1 Oplossing 1: Een multilateraal kader voor schuldherschikking

Waar gaat het over?

In de afgelopen jaren is het risico op een nieuwe schulden crisis voor veel landen dramatisch toegenomen. Geld lenen is een erg belangrijk instrument voor lagere inkomenslanden om publieke uitgaven te kunnen doen, zeker zolang belastinginkomsten beperkt blijven. Maar de aard van de schuld veranderde sterk de afgelopen 15 jaar. Ze werd complexer en duurder: Zo wordt er meer geleend van private commerciële kredietverleners en nieuwe bilaterale kredietverstrekkers zoals China en India. Landen in Afrika zijn aangewezen op leningen tegen tarieven die gemiddeld [acht keer hoger](#) liggen dan die van Duitsland en vier keer hoger dan die van de Verenigde Staten.

- Volgens schattingen van de Verenigde Naties zijn 52 lagere inkomenslanden in **schulden nood** of lopen een hoog risico daarop. De schuldaflossingen van 91 lage inkomenslanden bereikten in 2023 het hoogste niveau sinds 1998,¹ terwijl de totale externe schuld van lage- en middeninkomenslanden een recordhoogte van [\\$8,8 biljoen](#) bedroeg.
- De kost van lenen is zo hoog dat landen met in totaal zo'n [3,3 miljard mensen](#) - ongeveer 40 procent van de wereldbevolking - meer uitgeven aan rentebetalingen dan aan **onderwijs of gezondheidszorg**. Het belemmert publieke investeringen van die landen in de strijd tegen de klimaatverandering. Aangezien lage-inkomenslanden gemiddeld meer dan [2 keer zoveel](#) aan het aflossen van schulden betalen als aan sociale bijstand, heeft dit ook een duidelijke gender impact. Zo mag het onbetaalde zorgwerk van vrouwen niet het "vangnet" worden dat huishoudens en landen overeind houdt – hoewel dit vaak wel het geval is. Zorgtaken vormen de belangrijkste belemmering voor vrouwen om aan het werk te gaan en te blijven. Door onbetaald zorgwerk kunnen [708 miljoen vrouwen](#) niet deelnemen aan de arbeidsmarkt.
- De huidige schuldensituatie wordt bemoeilijkt door substantiële **veranderingen in de crediteurenstructuur** van veel landen. 46% van hun buitenlandse schuldaflossingen in 2023 en 2024 is aan private crediteurs (zoals banken, hedgefondsen en olieleveranciers)², tegenover 30% aan multilaterale instellingen.
- De nettoschuldstromen vanuit de privésector werden negatief, wat betekent dat lagere inkomenslanden meer afbetalen (rente en hoofdsom) dan dat er nieuwe private financiering binnenstroomt via leningen. Hierdoor wordt financiering van publieke donoren (waaronder Wereldbank,³ maar ook EU of België) momenteel indirect ingezet om de aangegane leningen van

¹ « External debt payments for 91 countries will average at least 16.3% of government revenue in 2023, rising to 16.7% in 2024, an increase of over 150% since 2011" [Lower income country debt payments to hit highest level in 25 years - Debt Justice](#)

² Dit cijfer omvat niet leningen bij private Chinese crediteurs. Externe schuldbetalingen aan publieke en private Chinese crediteurs voor dezelfde periode bedraagt 12% (Debt Justice, « Lower income country debt payments to hit highest level in 25 years », Debt Justice, 11 april 2023).

³ zie ook het voorwoord op het [International Debt Report](#) van de Wereld Bank door Chief Economist Indermit Gill die stelt dat: "Since 2022, foreign private creditors have extracted nearly US\$141 billion more in debt service payments from public sector borrowers in

lagere inkomenslanden aan de privésector te financieren. Ondertussen blijven **private crediteurs** veel winst maken, stelt [Debt Justice UK](#) vast.

Wat moet er gebeuren?

In november 2020 creëerde de G20 het **Common framework for debt treatments** met als doel om schulden te herstructureren met het oog op hun houdbaarheid (d.i. schuldherstructurering die verenigbaar is met het vermogen van de debiteur om essentiële uitgaven te kunnen blijven doen). In de praktijk **mist dit instrument haar doel**. Tot nu toe hebben slechts vier landen gebruik gemaakt van het Common Framework. De belangrijkste tekortkomingen van het Common Framework zijn:

- Middeninkomenslanden, zoals het door schulden geteisterde Sri Lanka, zijn bijvoorbeeld uitgesloten.
- Het stelt deelname van private schuldeisers niet verplicht.
- Het legt de algemene coördinatie met al zijn crediteuren omtrent schuldherstructurering bij het debiteurland. Deze situatie is onlogisch omdat alle verantwoordelijkheid bij één partij ligt, de debiteurstaat, die economisch al erg zwak is.

Er is nood aan **een supranationaal schulderschikkingsmechanisme dat wel werkt en dat bindend is voor alle crediteurs**, als onderdeel van een bredere hervorming van het internationale financiële systeem. Zo lanceerde Caritas Internationalis onlangs de campagne '[Turn Debt into Hope](#)', waarin wordt gepleit voor schuldrechtvaardigheid en transformatieve financiële hervormingen, als onderdeel van het Christelijk Jubilee jaar in 2025.

Zolang we op multilateraal vlak niet vooruit geraken, is het hoognodig om in een aantal belangrijke jurisdicties **wetgeving** in te voeren **die onwillige schuldeisers aanspoort om op gelijke voet deel te nemen aan schulderschikkingen**. Dat kan door nationale wetgeving die voorkomt dat private kredietverleners incentives hebben om landen die in schulden nood zitten aan te klagen. In **België** werd een dergelijk [wetsvoorstel](#) ingediend in de kamer. Dit wetsvoorstel zou ervoor zorgen, indien goedgekeurd, dat schuldeisers die in België naar de rechtbank stappen, daar niet méér voordeel uit halen dan wanneer zij deel hadden genomen aan een multilaterale herstructurering.

> Lees meer:

- [International Debt Report 2024, \(2024\) World Bank](#): Chief Economist Indermit Gill van de Wereldbank kaart in de inleiding van dit rapport aan dat het idee dat private financiering armoede en ongelijkheid zou helpen uitroeien fout bleek, aangezien private crediteurs \$141 miljard meer ontvangen hebben van lenende lagere inkomenslanden dan dat ze financiering verstrekt hebben.
- [UN framework convention on sovereign debt, \(2024\) Eurodad](#): Rapport mede ondertekend door 11.11.11 waarin de centrale pijlers voor een supranationaal schulderschikkingsmechanisme geschetst worden als onderdeel van een bredere hervorming van het internationale financiële systeem.
- [Q&A wetsvoorstel onwillige crediteurs, \(2024\) 11.11.11](#): Q&A naar aanleiding van het wetsvoorstel van 2023 in de Kamer dat schuldeisers moet aansporen tot deelname aan schuldherstructurerings die in een multilateraal kader zijn uitgewerkt.

developing economies than they disbursed in new financing. As this report documents, that withdrawal has upended the financing landscape for development. For two years in a row now, the external creditors of developing economies have been pulling out more than they have been putting in—with one striking exception. The World Bank and other multilateral institutions pumped in nearly US\$85 billion more in 2022 and 2023 than they collected in debt service payments. That has thrust some multilateral institutions into a role they were never designed to play—as lenders of last resort, deploying scarce long-term development finance to compensate for the exit of other creditors."

3.2 Oplossing 2: Publieke financiering voor internationale solidariteit en klimaatuitdagingen

Waar gaat het over: Wat is officiële ontwikkelingsfinanciering (ODA) en waarom is het belangrijk?

Officiële ontwikkelingsfinanciering (ODA, Official Development Aid) is financiële steun van rijke landen aan lagere inkomenslanden. Dit gebeurt in de vorm van giften of leningen onder gunstige voorwaarden, met als doel armoede en ongelijkheid tegen te gaan. ODA is cruciaal voor het behalen van de duurzame ontwikkelingsdoelen (SDG's), vooral in zogenaamde '*least developed countries*'. Deze landen kampen met de nasleep van de COVID-19-pandemie, stijgende schuldenlasten en de gevolgen van de klimaatcrisis en geopolitieke spanningen, zoals de oorlog in Oekraïne. Daarnaast is **internationale klimaatfinanciering** essentieel voor lagere inkomenslanden om hun klimaatengagementen na te kunnen komen, zowel op vlak van koolstofarme ontwikkeling als om zich te kunnen aanpassen aan de gevolgen van de klimaatcrisis, die nu al groot zijn. Tot slot zien we een disproportionele **impact op vrouwen en meisjes**. Als er niets verandert, zullen in 2030 meer dan 340 miljoen vrouwen en meisjes nog steeds in extreme armoede leven. ODA en internationale klimaatfinanciering dragen dus bij aan het aanpakken van essentiële uitdagingen in lagere inkomenslanden, zoals armoedebestrijding, klimaatadaptatie, het garanderen van recht op onderwijs of gezondheidszorg, het ondersteunen van lokaal middenveld en de lokale private sector.

Publieke financiering zoals ODA heeft in het verleden bewezen effectief bij te dragen aan collectieve verantwoordelijkheid voor globale uitdagingen en in het garanderen van rechten wereldwijd. Denk aan de strijd tegen polio of een betere toegang tot basisonderwijs. ODA kent bovendien tal van voordelen, zoals het feit dat het ook in crisistijden een vrij stabiele stroom is (in tegenstelling tot bijv. buitenlandse investeringen). Zolang er geen betere globale en rechtvaardige herverdelingsmechanismen bestaan, blijft ODA een belangrijke vorm van publieke financiering voor lagere inkomenslanden.

Wat moet beter?

1. Kom engagementen op vlak van ODA na

In 1970 beloofden rijke landen om 0,7% van hun bruto nationaal inkomen (BNI) aan ODA te besteden. Toch blijft de gemiddelde bijdrage steken op slechts 0,3%. In 2023 besteedde België **0,44% van het BNI oftewel 2,6 miljard euro** aan ODA. België zit hiermee onder het Europese gemiddelde van **0,52%**. Bijna de helft (49,5%) van dit budget valt onder de bevoegdheden van het departement ontwikkelingssamenwerking (DGD, Directie-Generaal Ontwikkelingssamenwerking en Humanitaire hulp). De andere helft bestaat voornamelijk uit bijdragen vanuit de federale begroting aan ODA op niveau van Europese Unie, de gemeenschappen, gewesten en Fedasil. Dit decennialange nalaten maakt dat 0,7% vandaag eerder een ondergrens dan wel een plafond zou moeten zijn op vlak van publieke investeringen in de strijd tegen armoede en ongelijkheid.

Bovendien gaan er onvoldoende middelen naar specifieke acties voor gendergelijkheid.⁴ Uit de OESO DAC cijfers van 2024 blijkt dat België slechts 8% van ODA besteedde aan projecten en programma's met gendergelijkheid als hoofddoel naast 66,7% aan gendermainstreaming (transversaal) voor de periode 2021-2022. Armoede heeft nochtans een vrouwelijk gezicht. Als de huidige trends aanhouden, zal volgens de VN in 2030 wereldwijd ongeveer 8% van de vrouwen – of 342,4 miljoen vrouwen en meisjes – nog steeds moeten rondkomen met minder dan \$2,15 per dag. Vandaag is dat nog meer dan 10% of 1 op de 10 vrouwen. Er is daarom een traject nodig voor financiering van de integratie van gender, inclusief een doelstelling dat 85% van alle ODA gericht moet zijn op gendergelijkheid (transversaal en specifiek samen) en 20% van de ODA gendergelijkheid als hoofddoel heeft.

⁴ meer weten over financiering van gendergelijkheid; lees ARGO advies: [230331 advies financiering van gendergelijkheid.pdf](#)

Een belangrijke kanttekening is dat de gerapporteerde ODA-cijfers vaak geen correcte weergave zijn van de effectief geleverde inspanning aan de strijd tegen armoede en ongelijkheid. Zo mogen donorlanden hun uitgaven voor de vluchtelingenopvang in eigen land aanrekenen als ODA. Internationale ngo's betwisten dat, omdat het niet bijdraagt aan de uiteindelijke doelstellingen van ontwikkelingssamenwerking, namelijk bestrijding van armoede en ongelijkheid in de landen in het Globale Zuiden zelf. Zo ging in 2023 14% van de wereldwijde ODA en 12% van de totale Belgische ODA naar de opvang van vluchtelingen in de donorlanden zelf.

2. Behoud de focus op giften

Er is een zorgwekkende wereldwijde trend waarbij leningen een steeds groter aandeel van ODA uitmaken ten nadele van giften. Leningen, ook concessionele, vergroten de schuldenlast van lagere en middeninkomenslanden. Hierdoor vermindert hun vermogen om te investeren in sociale voorzieningen. België doet het op dit vlak goed. Het gros van de Belgische ODA zijn giften.

3. Zorg voor de juiste randvoorwaarden voor private sector instrumenten

Steeds meer ODA-middelen worden gebruikt voor initiatieven die de private sector ondersteunen, zoals private sectorinstrumenten (PSI's) en blended finance. Hoewel deze aanpak gericht is op het aantrekken van extra investeringen, bereikt deze vaak niet de armste en meest kwetsbare bevolkingsgroepen. PSI's en *blended finance* richten zich vooral op winstgevendende projecten in middeninkomenslanden en bieden weinig transparantie en verantwoording. Dit leidt tot inefficiënt gebruik van ODA-middelen en kan zelfs bestaande ongelijkheden versterken. Daarom zijn onze centrale aanbevelingen bij het aanwenden van ODA voor private instrumenten om (1) lokaal ondernemerschap in lage-inkomenslanden te stimuleren als motor voor werkgelegenheid en economie, (2) er voor te zorgen dat private financiering via innovatieve instrumenten *evidence-based* en zonder verspilling van schaarse ontwikkelingsmiddelen wordt ingezet, en (3) om stevige safeguards in te bouwen op het gebied van mensenrechten, gendergelijkheid, waardig werk, fiscale transparantie en ecologische duurzaamheid om zo negatieve impact te vermijden.

> EU: Een recent rapport over de Global Gateway - het 'positieve aanbod' van de EU aan landen in het mondiale Zuiden, volgens de Commissie - laat zien dat 60 procent (van de 40 gescreende projecten) ten goede komt aan Europese bedrijven zoals Siemens en Suez en slechts 16 procent van alle Global Gateway-projecten naar belangrijke sectoren zoals gezondheid, onderwijs en onderzoek gaat. Dit wijst op het risico dat het ODA-budget van de EU meer gericht is op het stimuleren van de eigen geopolitieke en economische belangen dan op het aanpakken van armoede en ongelijkheid.

> België: In 2022 gaf België 4,7% van haar totale ODA aan [Private Sector Instruments](#). De Belgische ontwikkelingsbank BIO is een centrale actor in het verstrekken van deze instrumenten. Een studie, in opdracht van 11.11.11, CNCD en coalitie tegen de honger, in aanloop naar de opmaak van het nieuwe beheerscontract (januari 2024), nam het beleid en de klimaat en landbouwinvesteringen van BIO onder de loep. Een centrale aanbeveling uit die studie was het invoeren van een mensenrechtenbeleid waarbij zorgplicht centraal staat. Dit werd alvast opgenomen in het nieuwe beheerscontract. De vraag is hoe dit zich verder zal vertalen in dagelijkse investeringen door BIO.

> Lees meer:

- [Who profits from the Global Gateway? The EU's new strategy for development cooperation](#), (2024) Counter-Balance, Oxfam, Eurodad
- [The Belgian Investment Company for Developing Countries \(BIO\) as a Sustainable Development Actor, study commissioned by 11.11.11, CNCD, Coalitie Tegen de Honger](#) (2022) & [Briefing papers over BIO, de Belgische ontwikkelingsbank](#), (2022) 11.11.11

4. Kom beloftes op vlak van klimaatfinanciering na

Tijdens de COP21 in Kopenhagen (2010) beloofden de hogere inkomenslanden jaarlijks \$100 miljard aan klimaatfinanciering beschikbaar te stellen voor 'ontwikkelingslanden', vanaf 2020. Dit geld is bedoeld voor mitigatie (het beperken van de klimaatopwarming, vb. hernieuwbare energie) en adaptatie (het aanpassen aan de klimaatcrisis, vb. klimaatresistente gewassen). Deze belofte werd echter pas in 2022 nagekomen, waarbij bovendien een aanzienlijk deel werd verstrekt via niet-concessionele leningen. Meer dan 68% van de toegezegde middelen bestaat uit leningen, die vaak als volledige bijdrage worden meegerekend. Dit ondermijnt al jaren het vertrouwen. Zo claimden rijke landen in 2022 dat ze 115,9 miljard dollar hadden bijgedragen, terwijl [Oxfam](#) dit bedrag eerder op 28 miljard dollar schat. De keuze voor niet-concessionele leningen verhoogt daarnaast ook de druk op landen die al kampen met onhoudbare schuldenlasten.

Tijdens de laatste COP29 in Azerbeidzjan (2024) werd een nieuwe klimaatfinancieringsdoelstelling voor de periode na 2025 vastgelegd. Volgens deze doelstelling moeten de gezamenlijke bijdragen in 2035 oplopen tot ten minste \$300 miljard. Als we inflatie in rekening brengen is dit slechts een verhoging van ongeveer \$80 miljard tegenover de eerdere \$100 miljard. Bovenal is het een fractie van wat werkelijk nodig is. Volgens het [Needs Determination Rapport van de VN](#) is er tussen 2025 en 2030 maar liefst \$6.000 miljard nodig zijn om de klimaatplannen van lagere inkomenslanden uit te voeren, al is dit een onderschatting. [UNCTAD](#) berekende dat er tegen 2030 jaarlijks minstens 1.800 miljard dollar nodig is voor mitigatie, adaptatie en het aanpakken van verlies en schade. Bovendien werden belangrijke problemen, zoals de onderfinanciering van adaptatie en het overmatige gebruik van leningen, onvoldoende aangepakt.

De **kwaliteit** van de Belgische financiële bijdragen is doorgaans goed: zo geeft België haar financiering voornamelijk uit in de vorm van giften en spendeert ze minstens de helft aan klimaatadaptatie. Echter, op vlak van **kwantiteit** loopt België achter: In 2023 bedroeg de Belgische bijdrage ongeveer €247 miljoen, waarvan €182 miljoen volledig in de vorm van giften.⁵ Dit ligt ver onder de faire bijdrage voor België, die geschat wordt op [minimaal €540 miljoen](#) per jaar volgens de Federale overheidsdienst van Buitenlandse Zaken. Tijdens de nieuwe legislatuur moet België de verdeling van zijn bijdrage voor de komende jaren bepalen tussen de verschillende entiteiten.⁶ Publieke middelen moeten aanzienlijk worden verhoogd om de internationale geloofwaardigheid van België te waarborgen en lagere inkomenslanden in staat te stellen de klimaatcrisis effectief aan te pakken.

> Lees meer:

- [Report: Assessing International Climate Finance by the EU and Member States: Key Insights for Shaping the New Climate Finance Goal, \(2024\) CAN Europe](#)
- [Blended finance for climate action: good value for money?, \(2024\) Eurodad](#)
- [Climate Finance Shadow Report 2023: Assessing the delivery of the \\$100 billion commitment, \(2023\) Oxfam Policy & Practice](#)
- [Het klimaat heeft geen optische illusies nodig, maar echte miljarden, \(2024\) Sampol, Kiki Berkers, 11.11.11](#)

⁵ Het "subsidie-equivalent" van klimaatfinanciering is een manier om de werkelijke waarde van een financiering te berekenen, waarbij niet alleen het verstrekte bedrag wordt meegenomen, maar ook de terugbetalingsverplichtingen, rente en andere kosten. België rapporteert het subsidie-equivalent in de rapportage.

⁶ In het samenwerkingsakkoord voor de periode 2020-2030, werd een minimumbijdrage van 138 miljoen voor België tegen 2024 vastgesteld, met de volgende verdeling: 18,5 miljoen voor Vlaanderen, 16,5 miljoen voor Wallonië, 3 miljoen voor Brussel en 100 miljoen voor de federale overheid. De Belgische bijdrage voor de periode tot 2030 moet nog worden vastgelegd in de vervolgonderhandelingen van het samenwerkingsakkoord. Zie: [Samenwerkingsakkoord van 22/09/2023 tussen de federale staat, het vlaamse gewest, het waalse gewest en het brusselse hoofdstedelijke gewest betreffende sommige bepalingen van de verdeling van de belgische klimaat- en energiedoelstellingen voor het begin van de periode 2021-2030 en de verdeling van de federale opbrengsten uit de veiling van emissierechten voor de jaren 2015 tot en met 2020](#)

5. Behoud de focus op lage-inkomenslanden

De huidige wereldwijde ODA-stromen zijn niet voldoende gericht op de armste landen, waar de behoeften het grootst zijn. Lage-inkomenslanden ontvangen bijvoorbeeld slechts een klein deel van de middelen die worden gemobiliseerd via private sectorinitiatieven en blended finance. Dit belemmert de mogelijkheid om armoede en ongelijkheid effectief aan te pakken. België kiest wél om te investeren in deze landen. Ons land wordt internationaal geprezen voor de focus op de zogenaamd **minst ontwikkelde landen (MOL) en de fragiele contexten**. Volgens de OESO ontvingen de MOL in 2022 het grootste deel (31%) van de Belgisch bilaterale ODA. Dat was goed voor 0,13% van het Belgische BNI, helaas onder de internationale doelstelling van 0,15 – 0,2%.

Ook op het vlak van internationale klimaatfinanciering moet België zijn focus op adaptatie en lage-inkomenslanden behouden. Wereldwijd was in 2020 slechts 33% van de gerapporteerde publieke klimaatfinanciering bestemd voor adaptatie, terwijl 59% naar mitigatie ging. Dit verschil wordt grotendeels verklaard door de verwachte rendementen van bijvoorbeeld grootschalige energieprojecten. In 2019 werd gemiddeld slechts 21,7% van de klimaatfinanciering toegewezen aan de MOL en slechts 2,4% aan de zogenaamde *small island development states* (SIDS). Deze landen hebben vaak beperkte of zelfs geen toegang tot internationale kapitaalmarkten, vanwege hoge rentes en hun risicoprofiel. Dit maakt de noodzaak van publieke financiering des te dringender.

6. Versterk de internationale besluitvorming over ODA

Hoewel ODA zeker op de kortere termijn een belangrijk instrument blijft in de strijd tegen globale armoede is er dringend behoefte aan hervormingen over bovenstaande zaken. Vandaag gebeuren beslissingen binnen de OESO, een club van rijke landen die zowel geldschietster als poortwachter zijn: ze bepalen op eigen houtje of, wanneer en naar waar de middelen gaan. Het is diezelfde club die bovendien ook bepaalt welke uitgaven als ODA aangerekend mogen worden. Dit moet dringend democratischer gebeuren. Het internationale middenveld grijpt de vierde FfD Summit in juli in 2025 in Sevilla aan om te pleiten voor een nieuw bestuurskader voor ODA binnen VN-verband. Dit om een meer adequate vertegenwoordiging en macht van het mondiale Zuiden te garanderen en te evolueren naar een evenwichtiger, democratischer en op behoeften en rechtvaardigheid gebaseerd systeem dat armoede effectiever bestrijdt en ongelijkheden vermindert.

3.3 Oplossing 3: Belastingen

Waar gaat het over?

Binnenlandse belastinginkomsten vormen een cruciale inkomstenbron voor de financiering van de duurzame ontwikkelingsdoelstellingen (SDG's). Maar jaarlijks gaat wereldwijd 500 miljard dollar aan inkomsten voor overheden verloren door winstverschuiving en fiscale planning. Lage inkomenslanden verliezen in verhouding veel meer.⁷ Het leidt tot een verlies aan **inkomsten**, waar overheden in tijden van hoge schuldenlast met het oog op toekomstgerichte investeringen dringend naar op zoek zijn. Eigen belastinginkomsten voor lagere inkomenslanden zijn bovendien dé manier om hen minder afhankelijk te maken van andere geldstromen zoals ODA.

De globale minimumbelasting voor multinationals (OESO) is een stap vooruit in de strijd tegen belastingcompetitie, maar met een tarief van 15 procent bestaat het risico op een versnelde race naar 15 procent voor landen die hogere tarieven hebben (ter vergelijking Afrikaanse landen hebben een gemiddeld

⁷ Voor EU-lidstaten gaat het samen om 50 tot 70 miljard belastinginkomsten, terwijl de gederfde inkomsten voor lage inkomens economieën zo'n 200 miljard dollar bedragen. Zie: European Parliamentary Research service (2015). Bringing transparency, coordination and convergence to corporate tax policies in the European Union; Shaxson, N. (2019). The billions attracted by tax havens do harm to sending and receiving nations alike. IMF: Finance & Development.

nominaal tarief van 27,6%). Bovendien zijn tal van lagere inkomenslanden teleurgesteld over de ondoorzichtige en weinig inclusieve besluitvorming binnen de OESO over de minimumbelasting.

Wat moet er gebeuren?

Een rechtvaardig belastingstelsel zet in op transparantie, bestrijdt belastingfraude, gaat belastingontwijking tegen en werkt (ook internationaal) herverdelend. Lagere inkomenslanden moeten bovendien op gelijke voet kunnen participeren aan het debat over eerlijke fiscaliteit. Het bereiken van gendergelijkheid, armoedebestrijding en maatschappelijke welvaart vereist voldoende fiscale ruimte, met efficiënte en verantwoordelijke openbare financiële instellingen en overheden die een genderlens hanteren bij de toewijzing van middelen.

1. UN tax convention

Na de teleurstelling over de ondoorzichtige besluitvorming en de beperkte resultaten voor lagere inkomenslanden van de OESO over de minimumbelasting voor multinationals, dienden de Afrikaanse landen binnen de VN eind 2023 een resolutie in voor een VN-kaderverdrag voor belastingcoöperatie (UNFCITC). Via die resolutie ambiëren ze dat er niet langer alleen binnen de OESO over internationale taxatie onderhandeld wordt, maar binnen de VN waar landen wereldwijd op gelijke voet kunnen deelnemen.

In augustus 2024 bereikten de 193 VN-lidstaten een belangrijke mijlpaal door in te stemmen met de referentietermen voor een VN-belastingverdrag. Dit document, de zogenaamde [Terms of Reference](#), biedt een duidelijk kader voor verdere onderhandelingen. Het stelt ambitieuze doelen, zoals belastinghervormingen op het gebied van multinationale bedrijven, vermogensbelasting, milieufiscaliteit en de digitale economie, met de ambitie om tegen 2027 tot een volwaardig verdrag te komen.

De positie van landen ten opzichte van dit proces is gemengd. De Afrikaanse landen, met steun van veel lagere inkomenslanden, zijn de drijvende kracht achter deze VN-route, terwijl enkele rijke landen binnen de OESO zich afzijdig houden of tegen stemmen. De EU-landen, die aanvankelijk tegen de oprichting van een VN-belastingverdrag stemden, onthielden zich bij de laatste twee stemmingen over de referentietermen. Vanaf februari 2025 gaan de inhoudelijke onderhandelingen van start op basis van de referentietermen.

> Lees meer:

- [Het is tijd voor 'The Olympic Tax Games', \(2024\) MO*, Femmy Thewissen, 11.11.11](#)

2. Internationale vermogensbelasting

Op internationaal niveau gaan steeds meer stemmen op voor de invoering van een minimumbelasting op grote vermogens (na de minimumbelasting voor multinationals). Progressieve belastingen zijn een belangrijke pijler van democratische samenlevingen. Zoals [recent onderzoek](#) aantoont, zijn moderne belastingstelsels echter niet effectief in het belasten van de rijkste groepen. Alle belastingen meegerekend betalen zeer vermogende mensen doorgaans minder belasting in verhouding tot hun inkomen en vermogen dan andere sociale groepen, ongeacht de specifieke keuzes in belastingontwerp en handavingspraktijken van landen.

Het [EU Tax Observatory](#) werkte een voorstel uit voor een Europese vermogensbelasting en werkte op vraag van G20-voorzitter Brazilië ook een voorstel uit voor een internationale minimumbelasting op miljardairs.

Steeds weer blijkt uit peilingen dat er een groot draagvlak bestaat voor de invoering van vermogensbelasting (rond de 7 op 10 [Vlamingen](#), [Belgen](#), [Europeanen](#) is voor vermogensbelasting). Ook [3 op 4 miljoenairs](#) in G20-landen is voorstander van hogere belastingen op vermogen.

3.4 Oplossing 4: Hervorming van de internationale financiële instellingen

Waar gaat het over?

Sinds hun oprichting in 1944 spelen het Internationaal Monetair Fonds (IMF) en de Wereldbank – de Bretton Woods Institutions – een centrale rol in het mondiale financiële systeem. Maar dat verloopt niet zonder kritiek.

- Het IMF wordt o.a. bekritiseerd omwille van haar leenbeleid dat nog steeds gekenmerkt wordt door het opleggen van bepaalde besparingsvoorwaarden. Het uitdrukkelijke doel van deze maatregelen is de overheidstekorten en -schulden onder controle te houden, maar ook ervoor te zorgen dat de schuldeisers worden terugbetaald. Uit een rapport van Oxfam blijkt dat voor elke \$1 die het IMF een aantal lage inkomenslanden gaf voor de financiering van publieke diensten, dat land vier keer zoveel moet bezuinigen.
- Daarnaast is klimaatfinanciering een belangrijk vraagstuk. De Wereldbank blijft achter bij het verstrekken van kwalitatieve klimaatfinanciering en het afstemmen van haar beleid op de doelen van het Akkoord van Parijs uit 2015. Hoewel ze onmiskenbaar de grootste geldschieter zijn van internationale klimaatfinanciering (met volgens eigen rapportage \$38,6 miljard in 2023), suggereren studies dat het daadwerkelijke bestede bedrag aanzienlijk lager ligt.⁸ Bovendien komt het grootste deel van de klimaatfinanciering via multilaterale banken in de vorm van leningen. Tegelijk investeerde de Wereldbank sinds het Akkoord van Parijs nog steeds \$16 miljard in fossiele brandstoffen. Hoewel ze in 2023 een stappenplan lanceerde om beleid af te stemmen op het Parijs Akkoord, zijn investeringen in vloeibaar aardgas en indirecte fossiele financiering, zoals handelssteun, nog steeds niet uitgesloten.
- Tot slot blijft voor tal van lagere inkomenslanden hun ondervertegenwoordiging binnen deze instellingen één van de belangrijkste vraagstukken. De VS hebben 16,5% van alle stemmen in het bestuur van het IMF, een de facto vetomacht. De zeven grootste Europese landen (waaronder België) nemen 21,5% van de stemmen voor hun rekening. In de praktijk controleren deze landen echter een nog groter deel van de stemmen, omdat de bestuursleden van vier van hen (Italië, Spanje, Nederland en België) een groot aantal andere landen vertegenwoordigen. De landen van Sub-Sahara Afrika hebben samen slechts 4,7% van alle stemmen. Hoewel lage en midden inkomenslanden ongeveer 85% van de wereldbevolking vertegenwoordigen, hebben ze samen minder dan 50% van het stemrecht in beide instellingen. Dit wordt weerspiegeld in de concrete maatregelen en het beleid van beide instellingen.

Als reactie op kritiek op hun gebrek aan legitimiteit, effectiviteit en geloofwaardigheid hebben de Bretton Woods Instellingen de afgelopen twee decennia hervormingsprocessen in gang gezet, maar deze hebben tot nu toe slechts tot bescheiden veranderingen geleid. De hervormingsdiscussies van de voorbije jaren gingen o.a. over het uitbreiden van de mandaten van het IMF en de Wereldbank (in relatie tot de Duurzame Ontwikkelingsdoelen (SDG's) en het Klimaatakkoord van Parijs), het verhogen van hun leen- en kapitaalcapaciteiten, de herziening van stemrechten en quota en veranderingen in de selectieprocedures voor leiderschapsposities.

Wat moet er gebeuren?

Om de legitimiteit en effectiviteit van het IMF en de Wereldbank te vergroten, is een fundamentele hervorming van de governance- en besluitvormingsstructuren noodzakelijk. Daarnaast rijst de vraag hoe

⁸ Zo toonde een Oxfam-studie aan dat tussen de \$24 en \$41 miljard aan klimaatfinanciering ondoorzichtig was, wat wijst op mogelijke overrapportage. Zie bijvb ook deze studie van [CGDEV](#).

landen in financiële nood aan financiering kunnen geraken zonder dat conditionaliteiten leiden tot averechtse impact.

- **Quota, *basic votes* en stemrechten herzien:**⁹
 - De huidige **IMF-quotaformule** – een gewogen gemiddelde van BBP (gewicht van 50 procent), openheid voor de wereldeconomie (30 procent), economische variabiliteit (15 procent) en internationale reserves (5 procent) – moet worden aangepast om het stemaandeel van ondervetegenwoordigde lagere inkomenslanden te verhogen of om stemrechten adequaat te herverdelen.
 - Het IMF-stemrecht bestaat uit een combinatie van quota en '**basic votes**'. In tegenstelling tot het aantal quota is het aantal basic votes voor alle landen gelijk. De basisstemmen staan echter voor maar 5,5 procent van de totale stemrechten bij het IMF, wat minder is dan de helft van wat het was toen het IMF werd opgericht. Het aandeel basisstemmen moet op zijn minst teruggebracht worden naar het oorspronkelijke niveau. Gezien de moeilijke geopolitieke context vormen basic votes een van de gemakkelijkste manieren om het evenwicht in de vertegenwoordiging te herstellen.
 - Tot slot is een eerlijker **stemsysteem** nodig, zoals een dubbel meerderheidsmodel – met een meerderheid van landen én van gewogen stemmen – om lagere inkomenslanden een grotere stem te geven.
 - Aangezien de recente 16e quota-herziening van het IMF (15 december 2023) helaas geen nieuwe formule opleverde om het stemaandeel van ondervetegenwoordigde leden te vergroten of het stemrecht adequaat te herverdelen, is het cruciaal dat in 2025 naar aanleiding van de 4e Financing for Development Summit en de 17e quota-herziening wel naar bovenstaande aspecten gekeken wordt.
- **Toegang tot middelen loskoppelen van quota:** De quota-verdeling is ook van belang voor de toegang tot financiering, met name bij de verdeling van speciale trekkingsrechten (SDR's). Dat is een internationale reserve-eenheid, die, wanneer het IMF ze uitgeeft, effectief geld creëert voor IMF-lidstaten door hun reserves te verhogen. SDR's worden verdeeld op basis van de quota-aandelen die landen hebben binnen het IMF. Hoge inkomenslanden hebben het grootste aandeel. Tijdens de laatste uitgifte van SDR's, in 2021, ter waarde van 650 miljard USD belandde tweederde van de uitgegeven SDR's op de reserverekeningen van hoge inkomenslanden. Om landen met valutakortingen te helpen, hebben tal van instanties, beleidsmakers en middenveldorganisaties de afgelopen jaren gepleit voor een systeemaanpassing van de uitgifte van SDR's bijvoorbeeld door jaarlijks SDR's uit te geven, door het quotasysteem te wijzigen, door prioriteit te geven in de uitgifte aan meest economisch kwetsbare en klimaatgevoelige landen,... Landen zouden toegang moeten krijgen op basis van hun noden, in plaats van louter hun economisch gewicht.

> Lees meer:

- [Hervorming internationale financiële instellingen op de agenda \(2023\), 11.11.11](#)
- [16de IMF Quota Review advocacy brief, \(2023\) Christian Aid](#)

Contact

Femmy Thewissen

Beleidsmedewerker Economische Rechtvaardigheid 11.11.11

femmy.thewissen@11.be

tel: 0485/08 15 28

Griet.ysewyn@11.be (voor vragen over ODA); kiki.berkers@11.be (voor vragen over klimaatfinanciering)

⁹ Zie bijvoorbeeld deze paper voor meer info hierover: [IMF-Quota-reform June-2024 online.pdf](#)